

Pengemidler. »Nej, den Hjælp, vi har faaet fra Tyskland, er Sandheden i vor Ideologi, Beviset for, at man kan overvinde politiske Vanskeligheder, afskaffe Arbejdsløsheden, gøre sit Folk stort og ærefuldt, naar man baserer enhver Form for Politik paa dette ene: Troskab mod sit eget Folk.« Man havde ogsaa beskyldt Nationalsocialisterne for Grundlovsbrud. Men de havde tværtimod staaet Værn og Vagt om Grundloven, da man i sin Tid vilde afskaffe den, og den passede dem udmærket godt, hvis man bare vilde følge den. Og angaaende Beskyldningerne for Kupforsøg erklærede Taleren, at man ikke havde gjort det mindste, der kunde ligne Kup; det laa Nationalsocialisterne fjernt at ville gennemføre deres politiske Bestræbelser ved Kamp i Gaden o. s. v., hvad man kunde se alene af den Kendsgerning, at der var andre Faktorer her i Landet, som sørgede for Ro og Orden, hvis vi Danske ikke kunde det selv. — Endelig var det bebrejdet Nationalsocialisterne, at de var for faa. Men en demokratisk Regering havde jo et udmærket Middel til at konstatere Antallet; man kunde, som Aksel Larsen havde sagt, sætte Kortet paa Folket, spørge det Folk, som man saa ofte paaberaabte sig. »Derfor vil jeg henstille til Regeringen, at den gør dette, at den udskriver *Valg* og faar sin Styrke og vor Svaghed konstateret.«

For *Oluf Pedersen* (D. R.) stod det som ganske naturligt, at den politiske Debat ikke drejede sig om, hvad der kunde adskille de 5 samarbejdende Partier, thi det *Samarbejde*, som var begyndt paa Rigsdagen, havde senere vundet praktisk talt hele det danske Folks Tilslutning. Man var fra alle Sider enig om, at den partipolitiske Klassepolitik maatte forlades, og at der nu skulde drives Samfundspolitik. Der var skabt et nationalt dansk System, og Systemets Samfundspolitik havde til Formaal at varetage alles Tarv. Det maatte være muligt at naa til Enighed om en Lovgivning, der skaffede Arbejde til de ledige og flyttede Skatten hensigtsmæssigt og retfærdigt. For Retsforbundet stod Indførelse af Grundskyld som det naturlige Middel hertil. Regeringen havde imidlertid foretrukket at gaa frem ad de Veje, som var anvist i *Beskæftigelseslovene*, og dette kunde antagelig ogsaa give Arbejde, selv om det kun var en Nødforanstaltning, tilmed en kostbar. — Det var aabenbart, at en ny stor *Prisstigning* maatte fremtvinge en Kronehævning, der vilde virke ligesom Paripolitikken, og Taleren ansaa derfor en fortsat Prishævningspolitik for meget skadelig og yderst kortsynet. Man burde ikke lade sig anfægte af Agitationen for højere Priser, men sætte al Kraft ind paa at begrænse Prisstigningen, og som Forholdene nu var, burde man formentlig lade de gældende Priser paa Landbrugsvarer være normgivende. Arbejderne